Фридерун Райхенщетер

Малката сова и други нощни животни

Разказ за удивителния свят
на нощните животни

С илюстрации от Ханс-Гюнтер Дьоринг

Издателство „Фют“

Кукумявките са близки роднини на совите. Ето някои видове кукумявки.

Врабчова кукумявка

Обикновена кукумявка

Пернатонога кукумявка

Брадата улулица

Совите – властелини на нощното небе

Зимата е към края си, кокичетата вече са цъфнали, но все още се стъмва рано. Горските животни се готвят за сън. Зайците, сърните катеричките вече си почиват, но от хралупата на едно старо дърво бодро надзърта горска улулица. Тя няма никакво намерение да спи.

Защо улулицата не заспива, макар че е нощ?

Защото е нощна птица, също както и роднините ѝ – совите, бухалите, кукумявките. Почти всички излизат за храна след като се стъмни.

Когато създадат семейство, горските улулици остават заедно за цял живот. Мъжкият започва да си търси партньорка в началото на пролетта и призивите му огласят цялата гора: „Уууух! Уууух! Уууух!“. Когато някоя женска улулица се отзове и двамата си допаднат, свиват гнездо – в хралупа на дърво, а понякога използват изоставени гнезда на други птици. През март-април женската обикновено снася от две до три яйца, които мъти четири седмици.

Когато малките се излюпят, имат ли пера?

Не. Покрити са с мек пух.

Когато станат на 4-5 седмици, пиленцата напускат гнездото и се установяват на близки до него клони. Те още не могат да летят. Родителите им носят храна още два-три месеца и ги пазят от опасности.

Когато пораснат, малките ще станат отлични ловци. Имат всичко необходимо за това – остър клюн, силни крака с остри, закривени нокти, могат да извъртат главата си така, че да видят какво има зад гърба им. Летят безшумно, виждат и при оскъдна светлина, имат великолепен слух. Чуват и най-слабите звуци и по тях безпогрешно откриват плячката си. Затова, когато на разсъмване се приберат от лов, коремчетата им обикновено са пълни.

Някои други видове жаби

Планинска жаба

Жаба дървесница

Кафява крастава жаба

Жълтокоремна бумка

Потомството на кравата жаба

Пролет е. От няколко дни не спира да вали. Зелената крастава жаба обича такова време. Тя седи в дупката си под живия плет в градината и излиза от скривалището си, когато денят започне да преваля. От една локва наблизо се чува силно жабешко квакане. Жабата без колебание се насочва натам. За разлика от много други жаби, кравата жаба се придвижва на четирите си крака, а не с подскоци.

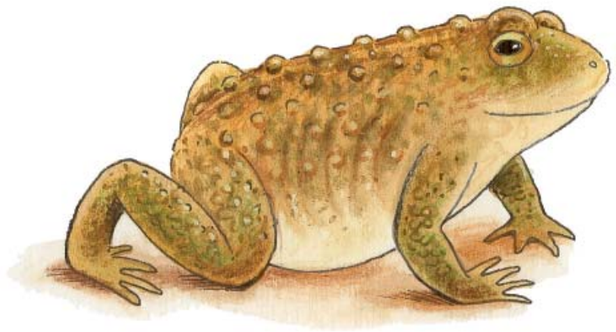

Защо жабата веднага отива към локвата?
Защото квакането, което чува, е брачният призив на мъжка жаба.

След като се срещне с мъжкия, зелената крастава жаба намира по-голяма локва или вир и там снася хиляди яйчица, подредени като дълги броеници, които омотава около водните растения. След това се връща в убежището си. Дано не настъпят жеги!

Защо не е добре да става много горещо?
Защото водата ще се изпари бързо и яйчицата ще изсъхнат. А яйчицата трябва да са във вода, за да се излюпят от тях малки.

От жабешките яйца се излюпват малки, наречени попови лъжички. Те изобщо не приличат на родителите си. Имат дълга опашчица и плуват като рибки. В началото се хранят само с растения. Постепенно поповата лъжичка поражда, опашчицата изчезва, а се появяват крачета. След около 4 месеца малките жабчета са готови да напуснат водата.

През летните дни крававите жаби се крият в дълбоки дупки, които си изкопават сами. Изчакват слънцето да наклони към залез, да настъпи привечерната хладина и едва тогава тръгват на лов. Хранят се с насекоми, червеи, гъсеници, паячета. Зазори ли се, бързат да се приберат у дома – на хладно и влажно.